

KAPITOLA I

„Massimo, víš, co to znamená?“

Otočil jsem hlavu k oknu a pozoroval oblohu bez jediného mráčku. Pak jsem pohlédl na svého společníka. „Tuhle společnost převezmeme, ať už se to rodině Manenteových líbí, nebo ne.“

Vstal jsem, i Mario s Domenicem se pomalu zvedli ze svých křesel a postavili se za mě. Bylo to milé setkání, ale trvalo už příliš dlouho. Stiskl jsem ruku muži, který byl se mnou v místnosti, a zamířil ke dveřím.

„Ber to tak, že to bude dobře pro všechny.“

Zdvihl jsem ukazováček. „Ještě mi za to poděkuješ.“

Sundal jsem si sako a rozeplnul nejhořejší knoflík černé košile. Seděl jsem na zadním sedadle auta a užíval si ticho a chlad z klimatizace.

„Domů,“ zavrčel jsem polohlasem na řidiče a začal si prohlížet zprávy v telefonu.

Většina z nich byla pracovních, ale našel jsem i jednu SMS od Anny: „Jsem celá mokrá, potřebuju potrestat.“ Penis se mi pohnul v kalhotách, s povzdechem jsem ho pevně stiskl, abych to napravil. Ach, přítelkyně správně vycítila moje rozpoložení. Věděla, že mi to setkání nebude příjemné a nepřinese mi klid. A stejně tak věděla, co mě přivede na jiné myšlenky. „Bud' připravena na osmou,“ odepsal jsem v krátkosti, pohodl-

ně se usadil a sledoval krajinu, ubíhající za okny automobilu. Zavřel jsem oči.

A zase se mi zjevila ona. Můj nástroj v okamžiku ztvrdl jako ocel. Bože, zblázním se, jestli ji nenajdu! Od té nehody uplynulo už pět let, pět dlouhých let od – jak řekl lékař – zázraku: smrti a zmrtvýchvstání, během nichž se mi zdálo o ženě, kterou jsem v reálném životě neznal. Viděl jsem ji ve snech, když jsem ležel v kómatu. Vůni jejích vlasů, jemnost kůže – téměř jsem cítil, jak se jí dotýkám. Při každém milování s Annou nebo s kteroukoli jinou ženou jsem se miloval s ní. Pojmenoval jsem ji Dáma. Byla mým prokletím, šílenstvím a nejspíš i mou spásou.

Auto zastavilo. Vzal jsem si sako a vystoupil. Na letištní ploše už čekali Domenico, Mario a hoši, které jsem vzal s sebou. Možná jsem to trochu přehnal, ale někdy je potřeba demonstrovat sílu, aby člověk vyvedl protivníka z míry.

Pozdravil jsem se s pilotem a posadil se na měkké sedadlo. Letuška mi podala sklenici whisky s jednou kostkou ledu. Pohlédl jsem na ni. Věděla, co mám rád. Tupě jsem na ni zíral, ona zčervenala a koketně se usmála. A proč vlastně ne? pomyslel jsem si a prudce vstal ze sedadla.

Popadl jsem zaskočenou dívku za ruku a odtáhl ji do soukromé části letadla.

„Startujte!“ křikl jsem na pilota a zamkl dveře, za kterými jsem zmizel i s letuškou.

Jakmile jsme osaměli, chytil jsem ji v týle a pevně ji přitiskl ke stěně. Zadíval jsem se jí do očí, byla vyděšená. Přiblížil jsem rty k jejím, chytil ji za spodní ret a ona vyjekla. Ruce jí visely volně podél těla a upírala na mě zrak. Popadl jsem ji za vlasy, takže ještě víc zaklonila hlavu, zavřela oči a znovu zasté-